

Estimat hivern

Ja ha arribat l'hivern del nostre descontentament. És el que **William Shakespeare** fa exclamar al seu Ricard III tot just comença la tragèdia. Ho sento, Will, però aquesta vegada no estic gens d'acord amb tu. I és que l'hivern m'agrada. Em posa content. Desvetlla els sentits i la imaginació afina la mirada. Sobretot quan se m'entelen les ulleres de sol i me les trec. Em sento tan esquerp que, com diria Groucho, sigui el que sigui, hi estic en contra. I quan dic content vull dir fredament socràtic –tan sols sé que no sé res i encara perquè m'ho han dit–, fredament optimista, fredament lúcid i fredament refredat.

Un: Avorrint tant la calor com els polítics professionals, el seu enemic, el fred, m'omple de desassossecs vitals les butxaques. *Dos:* A l'hivern tot perd son govern, i davant el caos em proclamo el meu dictador i m'estalvio donar la culpa a ningú.

Tres: és l'època de les boires, quan els perfils perden nitidesa i tot –menys la meva bronquitis crònica– neda dins el tel del misteri com en els melodrames hitchcocknians, tipus “*Sospecha*”.

Quatre: és molt teatral, no perquè sigui el temps d'estrenes esperades –ningú no espera res avui del teatre, pobre, amb la competència que té–, sinó per-

● L'ametller despullat es fa
● el mort, el vianant tapat
● fins als ulls oculta perills

què la naturalesa, el veïnat, aparenten realitats enganyoses: l'ametller despullat es fa el mort, el vianant tapat fins els ulls oculta perills. *Cinc:* encara que vagi al cinema a la sessió de les 4, en sortir ja és foc. *Sis:* i, esclar, les nits són infinites. *Set:* em sento convalescent, com recuperant-me d'una incurable grip exòtica, que de petit m'evitava anar a escola tot i no tenir febre, o la paradoxa “*és quan malaltejo que em trobo bé*”, sensacional. *Vuit:* és qui més m'empeny a llegir i a escriure, és a dir, a oblidar. *Nou:* si la vida, els dies, es fan monòtons, cada mínim incident es converteix en meravella.

I Deu: l'hivern tanca i obre l'any, és, alhora, tardor i albada, after hours on regnen els nosferatus...

I per un Hivern Baudelaire, el verb ritmat d'en **Joan Margarit**, “*he tomat al museu aquest matí d'hivern/li penso en tu mentre travesso el parc/mirant la llunyania i envoltat/de fulles mortes que arrossega el vent*”.